

ฉบับ 2 ภาษา Thai-English

THE CALL OF THE WILD

เสียงเพรียก จากพงไพร

แจ๊ค ลอนดอน : เขียน

กุลธิดา บุญยะกุล-ตันนากิ้น : แปล

Jack London

The Call of the Wild

เสียงเพรียกจากพงไพร

เสียงเพรียก จากพงไพร

The Call of the Wild

เจ็ค ลอนดอน : เขียน กุสริตา บุญยะกุล-ดันทากิ้น : แปล

เสียงเพรียกจากพงไพร

The Call of the Wild

แจ๊ค ลอนดอน : เขียน กุลธิดา บุญยะกุล-ตันนากิ้น : แปล

พิมพ์ พ.ศ. 2565

จัดทำโดย

สำนักพิมพ์แอร์โร่

ในเครือบริษัท แอร์โร่ มัลติมีเดีย จำกัด

เลขที่ 1 ถนนกำแพงเพชร 6 ซอย 5 แยก 6 (โกสุมนิเวศน์ ซ.2)

แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ 10210

โทรศัพท์ 0-2573-6584 ฝ่ายขาย 0-2573-6572

Email : arrowclassicbook@gmail.com Line ID : @arrow11

homepage : www.arrowmultimedia.co.th

Copyright © by Jack London.

Thai Language Translation copyright © 2022 by Arrow Multimedia Co.,Ltd.

All rights reserved.

© สงวนลิขสิทธิ์โดย บริษัท แอร์โร่ มัลติมีเดีย จำกัด

ห้ามนำส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ไปลอกเลียน ทำสำเนา ถ่ายเอกสาร หรือนำไปเผยแพร่ในอินเทอร์เน็ต หรือสื่อต่างๆ ไม่ว่าในรูปแบบใด นอกจากได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรเท่านั้น

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

ลอนดอน, แจ๊ค.

เสียงเพรียกจากพงไพร—กรุงเทพฯ : แอร์โร่, 2565.

256 หน้า.

1. วรรณกรรมแปล I. กุลธิดา บุญยะกุล-ตันนากิ้น, แปล II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-434-292-7

บรรณาธิการ : นิคม ชาวเรือ

กองบรรณาธิการ : สุภาภรณ์ สว่างจันทร์, วลัยกร เต็มขันธ์, ปวันรัตน์ เกียรติศิริชัย,

ชญาณี ขุนพิลึก พิสูจน์อักษร : อัญญารัตน์ อ่อนฤทธิ์ ศิลปกรรม : ชมพูนุช ขอดคำ

ฝ่ายขาย : ฉลิลพรรณ เผ่าพันธุ์ขาว ผู้จัดการทั่วไป : เตือนนภา สุรามิตร

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บูค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถ.บางกวย-จตุรรม ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9222, 0-2449-9500-6

homepage : www.naiin.com

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์ มติชน บริษัท มติชน จำกัด(มหาชน)

12 ถนนเทศบาลนฤมาล หมู่บ้านประชานิเวศน์ 1 แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กทม. 10900

โทรศัพท์ 02 580 0020 ต่อ 2424, 2419

E-mail : print.matichon@gmail.com

ราคา 249 บาท

ประวัติผู้เขียน **Jack London**

แจ๊ค ลอนดอน นักประพันธ์และนักเขียนเรื่องสั้นชาวอเมริกัน ผลงานอันโด่งดังเรื่อง *The Call of the Wild* (1903) และ *White Fang* (1906) เป็นผลงานที่แสดงให้เห็นถึงการต่อสู้เพื่อเอาชีวิตรอด ในช่วงศตวรรษที่ 20 เขาเป็นหนึ่งในนักเขียนชาวอเมริกันที่ผลงานได้รับการแปลอย่างกว้างขวางที่สุด

ลอนดอนถูกทอดทิ้งโดยพ่อนักโหราศาสตร์เร่ร่อน ต่อมาได้รับการเลี้ยงดูในโอ๊คแลนด์ แคลิฟอร์เนีย โดยแม่ผู้นับถือลัทธิผีดิบและพ่อเลี้ยงของเขา ตอนอายุ 14 เขาลาออกจากโรงเรียนเพื่อหนีความยากจนและออกผจญภัย เขาได้สำรวจอ่าวซานฟรานซิสโก สลับกับขโมยหอยนางรม ทำงานให้กับหน่วยลาดตระเวนปลาของรัฐบาล เขาไปญี่ปุ่นในฐานะกะลาสีเรือ และเห็นว่าสหรัฐอเมริกาส่วนใหญ่เป็นพวกก๊วยที่ขี้อิจฉาไฟบรรทุกลินค้ำ และในฐานะสมาชิกคนหนึ่งของกองทัพอุตสาหกรรมของชาร์ลส์ ที. เคลลี (หนึ่งในกองทัพประท้วงจำนวนมากของผู้ว่างงาน เช่น กองทัพของค็อกซ์ีย์ ที่ถือกำเนิดมาจากการความตื่นตระหนกทางการเงินในปี พ.ศ. 2436) ลอนดอนเผชิญกับภาวะซึมเศร้า ถูกจำคุกเพราะความพเนจร และในปี พ.ศ. 2437 ก็กลายเป็นนักบงกชคนนิยม

คำนำสำนักพิมพ์

The Call of the Wild : เสียงเพรียกจากพงไพร ถูกตีพิมพ์ครั้งแรกในปี ค.ศ. 1903 คือผลงานอันโด่งดังของ แจ็ค ลอนดอน นักเขียนชาวอเมริกันที่เขียนหนังสือประเภทนวนิยาย สารคดีเรื่องสั้น บทกวี บทละครและบทความ เขาเป็นนักเขียนที่มีผลงานมากมายและประสบความสำเร็จทางวรรณกรรมไปทั่วโลก สำหรับแจ็ค ลอนดอนแล้ว นวนิยายเรื่องนี้ถือเป็นนวนิยายที่มีชื่อเสียง และทำให้เขาประสบความสำเร็จเป็นอย่างมากในฐานะนักเขียน

เสียงเพรียกจากพงไพร เป็นนวนิยายแนวผจญภัยขนาดสั้น เมื่อสุนัขที่เคยใช้ชีวิตอย่างสุขสบายในบ้านของท่านผู้พิพากษาอย่าง “บัค” ต้องมาพลิกผันกลายเป็นเพียงสุนัขลากรถเลื่อน และโชคชะตาพาให้ต้องพบเจอกับความยากลำบากมากมาย บัคจึงจำเป็นต้องกลายเป็นสุนัขดุร้ายท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่โหดร้ายนี้ บัคขจัดคราบแห่งอารยธรรมที่เคยรู้จัก มาอาศัยสัญชาตญาณดั้งเดิม และเรียนรู้จากประสบการณ์เพื่อให้มีชีวิตคงรอดอยู่ต่อไป

นวนิยายเรื่องนี้สามารถนำเสนอเรื่องราวการผจญภัยของสุนัขตัวหนึ่งออกมาได้อย่างดีเยี่ยม ทำให้ได้เห็นวิธีการปรับตัว ความฉลาด กล้าหาญ และจิตใจอันเด็ดเดี่ยวของบัค ที่แม้จะเคยเป็นสุนัขบ้านมาก่อน แต่ก็สามารถปรับตัวและต่อสู้จนกลายมาเป็นผู้นำของสุนัขได้

สำนักพิมพ์แอริวั

สารบัญ

บทที่ 1.	ไปสู่บรรพกาล.....	9
บทที่ 2.	กฎของไม้พลองและเขี้ยว.....	23
บทที่ 3.	สัตว์ป่ายุคดั้งเดิม	
	ผู้ทรงอำนาจเหนือสรรพสิ่ง.....	35
บทที่ 4.	ผู้มีชัยไปเป็นนาย.....	53
บทที่ 5.	งานหนักของบังเหียนและเส้นทาง.....	64
บทที่ 6.	เพื่อความรักของผู้ชายคนหนึ่ง.....	84
บทที่ 7.	เสียงเพรียก.....	102

1

ไปสู่บรรพกาล

“ความปรารถนาอันเก่าแก่ที่จะใช้ชีวิตเร็วร้อน
หมดความอดทนกับโซ่ตรวนแห่งชนบประเพณี
อีกครั้งจากการหลบไหลของมันในช่วงฤดูหนาว
ปลุกความปรารถนาในการผจญภัยให้ตื่นขึ้น”

บีคิไม่ได้อ่านหนังสือพิมพ์ ไม่อย่างนั้นมันก็คงรู้แล้วว่าความยุ่งยากกำลังคุกรุ่น อย่างไรก็ตามสำหรับตัวมันเองเลย แต่สำหรับสุนัขไต้วอเตอร์ ทุกตัวซึ่งมีกล้ามเนื้อแข็งแรง และขนยาวอบอุ่นนับตั้งแต่พูเจ็ต ซาวด์ไปจนถึงซานดิเอโก เหตุก็เพราะมนุษย์ที่ควานหาในความมืดของอาร์คติก ได้พบโลหะสีเหลือง และเพราะบริษัทเรือกลไฟและการขนส่งสนับสนุนการค้าพบนั้น ผู้ชายนับพันๆ คนจึงพากันกรูไปที่ดินแดนตอนเหนือ คนเหล่านี้ต้องการสุนัข และสุนัขที่พวกเขาต้องการคือสุนัขที่มีน้ำหนักมาก พร้อมกล้ามเนื้อแข็งแรงเพื่อทำงานหนัก รวมทั้งต้องมีขนยาวเพื่อปกป้องพวกมันจากความหนาวเย็นด้วย

บีคิอาศัยอยู่ในบ้านหลังใหญ่ที่ซานตาคลารา แวลลี ที่มีแสงแดดส่องถึง ที่ซึ่งเรียกกันว่าบ้านของผู้พิพากษามิลเลอร์ มันตั้งห่างเข้าไปภายในจากถนน ครั้งหนึ่งซ่อนอยู่ในท่ามกลางต้นไม้ มองผ่านเข้าไปเห็นระเบียงกว้างๆ รมเย็นทอดยาวไปรอบทั้งสี่ด้านของมันอยู่รั้วไร เข้าถึงบ้านได้ด้วยทางเดินรถโรยกรวดซึ่งวนเวียนผ่านสนามที่แผ่กว้าง และได้

กึ่งตันพื้พลาที่ไวกันไปมา ทางด้านหลังยังมีขนาดกว้างใหญ่ไพศาลเสีย ยิ่งกว่าด้านหน้าด้วยซ้ำ มีคอกม้าขนาดใหญ่ ที่ซึ่งคนเลี้ยงม้าและเด็กชายหลายสิบคนคอยดูแล แถวกระท่อมคนรับใช้ปักคลุมด้วยไม้เถา ห้องน้ำเรียงเป็นแถวยาวอย่างมีระเบียบชนิดไม่มีที่สิ้นสุด ชุ่มม่อนยาวเหยียดทุ่งหญ้าเขียวขจี สวนผลไม้ และแปลงผลเบอร์รี่เป็นหย่อมๆ จากนั้นก็มีโรงเก็บเครื่องสูบน้ำสำหรับบ่อน้ำบาดาล กับแท็งก์ซีเมนต์ขนาดใหญ่ที่ซึ่งเด็กๆ ของผู้พิพากษามิลเลอร์ฟ่งหลาวลงไปในวันเวลาเช้า และคงความเย็นไว้ในยามบ่ายอันร้อนแรง

และในอาณาจักรอันยิ่งใหญ่นี้บัคคือผู้ปกครอง มันเกิดที่นี่ และอาศัยอยู่ที่นั่นมาตลอดสี่ปีของชีวิตของมัน เป็นความจริงที่ว่ามันสุนัขตัวอื่นอยู่ด้วย เป็นไปไม่ได้ที่จะไม่มีสุนัขตัวอื่นในสถานที่กว้างใหญ่นั้น แต่พวกนั้นไม่นับ เพราะพวกมันมาแล้วก็ไป มันอาศัยอยู่ในคอกสุนัขที่แออัดยัดเยียด หรือไม่มีชีวิตอยู่อย่างหลบๆ ซ่อนๆ ในชอกลับๆ ของบ้านตามแบบพวกหุตส์...สุนัขปักของญี่ปุ่น หรือไม่กี่อึดใจ สุนัขไม่มีขนของเม็กซิโก—พวกสัตว์แปลกๆ ที่แทบไม่เคยยื่นจมูกออกไปนอกประตูหรือเดินบนพื้นดิน ในทางกลับกันก็มีฟ็อกส์เทอร์เรียร์ อย่างน้อยก็จำนวนหนึ่ง ที่เห่าคำมั่นสัญญาว่าหวาดกลัวไปที่หุตส์กับอริซาเบล ซึ่งกำลังมองพวกมันจากหน้าต่าง และได้รับการปกป้องจากกองกำลังแม่บ้านที่ติดอาวุธด้วยไม้กวาดและไม้ถูพื้น

แต่บัคไม่ใช่ทั้งสุนัขบ้านหรือสุนัขคอก อาณาจักรทั้งหมดเป็นของมัน มันฟ่งลงในถังว่ายนน้ำหรือไปล่าสัตว์กับลูกชายของผู้พิพากษามิลเลอร์ มันทำหน้าที่คุ้มกันมอลลีกับอลิส...ลูกสาวของผู้พิพากษา...ขณะไปเดินเล่นในช่วงพลบค่ำหรือในตอนเช้าตรู่ คำคินในฤดูหนาวมันนอนอยู่แทบเท้าของผู้พิพากษา ตรงหน้ากองไฟที่ลุกโชนในห้องสมุด มันแบกหลานชายของท่านผู้พิพากษาไว้บนหลัง หรือไม่ก็ลี้ภัยไปกับพวกแกในพง

หญ้า และปกป้องก้าวเดินของพวกเขาขณะผจญภัยในป่ากว้างลงไปยังน้ำพุในลานคอกม้า และแม้แต่ไถลออกไปกว่านั้น ที่ซึ่งใช้เก็บม้าข้างสนามและบริเวณซึ่งมีผลเบอร์รี่ขึ้นเป็นหย่อมๆ ในท่ามกลางพวกเทอร์เรียร์ มันเดินอาดๆ อย่างหยิ่งโส ทั้งยังมองข้ามพวกทูตส์และอิชาเบล ในเมื่อมันเป็นกษัตริย์—กษัตริย์เหนือสรรพสิ่งที่ตีบคลาน เลื้อย บิน ทั้งหมดของบ้านผู้พิพากษามิลเลอร์ รวมทั้งมนุษย์ด้วย

เอลโม พ่อของมัน เป็นเซนต์เบอร์นาร์ตที่มีขนาดใหญ่โตมโหฬาร เป็นเพื่อนชนิดแยกกันไม่ได้ของท่านผู้พิพากษา และบ๊ิกก็มีแนวโน้มว่าจะดำเนินตามวิถีทางของพ่อของมัน มันไม่ได้มีขนาดใหญ่มากสักเท่าไรนัก—มันมีน้ำหนักเพียงร้อยกับสี่สิบปอนด์เท่านั้น—ในเมื่อเซป แม่ของมันเป็นสุนัขพันธุ์สก๊อตช เซพเพิร์ด หากถึงกระนั้นร้อยกับสี่สิบปอนด์ก็เพิ่มความภูมิฐานซึ่งมาพร้อมกับการกินดีอยู่ดีและความเคารพนับถืออันเป็นสากลเข้าไปด้วย ช่วยให้มีนางตัวแบบผู้มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่อย่างถูกต้องในช่วงเวลาสี่ปีนับแต่การเป็นลูกสุนัขของมัน มันใช้ชีวิตของชนชั้นสูงอย่างเต็มที่ มันมีความภาคภูมิใจในตัวเอง แม้แต่ถ้อยคำกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ บางครั้งสุขภาพบุรุษชนบทก็กลายเป็นแบบนั้นเพราะสภาพที่โดดเดี่ยวของพวกเขา แต่มันก็ป้องกันตัวเองได้ด้วยการกันไม่ให้ตัวเองกลายเป็นเพียงสุนัขบ้านที่ได้รับการเอาอกเอาใจ การล่าสัตว์และความสนุกสนานกลางแจ้งกับญาติมิตรสามารถช่วยลดไข่มัน ทั้งยังทำให้กล้ามเนื้อของมันแข็งแกร่งขึ้น และสำหรับมัน เช่นเดียวกับการแข่งขันแข่งน้ำในถึงน้ำเย็น การรักน้ำเป็นทั้งยาบำรุงและเครื่องปกป้องสุขภาพ

และนี่เป็นรูปแบบการดำรงชีวิตของบ๊ิกในฤดูใบไม้ร่วงของปี 1897 เวลาที่การพบขุมทองคลอนไดร์กลากเอาบรรดาผู้ขายจากทั่วทั้งโลกไปยังดินแดนตอนเหนือที่เยือกแข็ง แต่บ๊ิกไม่ได้อ่านหนังสือพิมพ์ และไม่รู้ว่ามานูเอล หนึ่งในผู้ช่วยคนสวน เป็นคนรู้จักที่ไม่พึงปรารถนา มานูเอลมี

บาปหนึ่งซึ่งรุ่มร่าอย่างไม่หยุดยั้ง เขารักการเล่นลอตเตอรีจีน ยิ่งกว่านั้น ในการพนันของเขา เขามีความอ่อนแออย่างหนึ่ง—ความศรัทธาในระบบ และนี่ทำให้คำสาปแช่งของเขาเป็นเรื่องแน่นอน ในเมื่อการเล่นในระบบ ต้องอาศัยเงิน ในขณะที่ค่าจ้างผู้ช่วยคนสวนไม่พอกับความต้องการของ ภรรยาและลูกหลานมากมาย

ในคืนอันน่าจดจำที่มานูเอลทรยศ ท่านผู้พิพากษาอยู่ในการ ประชุมของสมาคมผู้เพาะปลูกองุ่น และบรรดาเด็กชายก็กำลังวุ่นวาย อยู่กับการจัดตั้งสมคมนักกีฬา ไม่มีใครเห็นเขาและบ๊ิดเดินผ่านไป ที่สวนผลไม้ ซึ่งบ๊ิดคิดว่าเป็นเพียงการเดินเล่น และนอกเหนือจากผู้ชาย เพียงคนเดียว ไม่มีใครเห็นพวกเขาเดินทางมาถึงสถานี่ขงเล็กๆ ซึ่ง รู้จักกันในนามคอลเลจ พาร์ค ผู้ชายคนนี้พูดคุยกับมานูเอล และมีการ แลกเปลี่ยนเงินระหว่างกัน

“นายอาจห่อสินค้ำก่อนส่งมอบมัน” คนแปลกหน้าบอกเสียง กระด้าง และมานูเอลก็หันเชือกแข็งแรงไว้รอบคอ บ๊ิด ใต้ปลอกคอของ มันเป็นสองเท่า

“บิตมัน แล้วนายก็จะทำให้มันหายใจไม่ออกได้มากพอ” มานูเอล ว่า และคนแปลกหน้าก็คำรามคำยัณยานในทันที

บ๊ิดยอมรับเชือกอย่างภาคภูมิใจเจียบๆ แน่ของมันเป็นการกระทำ ที่ไม่ปกติ แต่มันก็เรียนรู้ที่จะไว้วางใจมนุษย์ที่มีมันรู้จัก และให้ความไว้วางใจพวกเขาในความเฉลียวฉลาดซึ่งขยายขอบเขตมาที่ตัวมันเอง แต่ เมื่อปลายเชือกเข้าไปอยู่ในมือของคนแปลกหน้า มันคำรามอย่างข่มขู่ เพียงแสดงให้รู้ถึงความไม่ชอบอกชอบใจ ในความภาคภูมิใจ มันเชื่อว่า คือการบอกให้รู้ถึงการออกคำสั่ง แต่ด้วยความประหลาดใจเชื่อกรัดคอ แน่นขึ้นเรื่อยๆ ปิดกั้นการหายใจของมัน ในความเดือดดาลที่เกิดขึ้นทันที ทันใดมันกระโจนเข้าใส่ ชายผู้เพิ่งพบกับมันครั้งทางคว่ำคอของมันไว้ และ

ด้วยการบิดอย่างชำนาญ เขาเหวี่ยงมันไปบนหลังของเขา จากนั้นเชือกก็รัดแน่นขึ้นอย่างไม่ปราณีปราศรัย ในขณะที่บ๊อคต่อสู้ดิ้นรนอย่างโกรธเกรี้ยว ลิ้นของมันห้อยออกมาจากปาก และหน้าอกขนาดใหญ่ของมันหอบอย่างเปล่าประโยชน์ ไม่เคยเลยในชีวิตของมันที่จะถูกปฏิบัติอย่างเลวร้ายแบบนี้ และไม่เคยเลยตลอดชีวิตของมันที่จะโกรธขนาดนี้ แต่พลังกำลังของมันลดถอยลง นัยน์ตาพร่ามัว และไม่รู้อะไรเลยเมื่อมีการโบกให้รถไฟหยุด และผู้ชายสองคนโยนมันเข้าไปในตู้ขนกระเป๋าเดินทางของผู้โดยสาร

สิ่งต่อมาที่มันรู้จักคือมันตระหนกอย่างมั่วๆ ว่าลิ้นของมันเจ็บ และมันถูกกระแทกไปมาในยานพาหนะอะไรบางอย่าง เสียงกรีดร้องแหบโหยของหวูดหัวรถจักรหวีดหวิวถึงจุดตัดตรงรถไฟ บอกให้มันรู้ว่าอยู่ที่ไหน มันเดินทางกับท่านผู้พิพากษาบ่อยเกินกว่าจะไม่ว่าจะความรู้สึกของการนั่งมาในตู้ขนกระเป๋าเดินทางและสัมภาระของผู้โดยสารนั้นเป็นอย่างไร มันลืมหืมตาและความเดือดดาลที่ไม่สามารถระงับไว้ได้ของกษัตริย์ที่ถูกลักพาตัวก็ผ่านเข้ามา ผู้ชายคนนั้นโผล่เข้าหาคอของมัน แต่บ๊อคเร็วเกินไปสำหรับเขา กรามของมันจับลงบนแขน มันไม่ยอมคลายลงจนกระทั่งสติสัมปชัญญะของมันถูกบีบคั้นออกจากมันอีกครั้ง

“ใช่แล้ว เป็นลมชัก” ชายผู้นั้นว่า ช้อนมือที่ถูกกัดจากคนขนกระเป๋า ผู้ซึ่งถูกเสียงการต่อสู้ดึงดูดความสนใจ “ฉันพามันไปให้นายที่ฟริสโก หมอผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับสุนัขที่นั่นคิดว่ารักษามันได้”

การนั่งมาในรถไฟในคืนนั้น ชายผู้นั้นพูดถึงตัวเองอย่างมีวาทะศิลป์อย่างที่สุด ในเพลงเล็กๆ หลังโรงเหล้าริมฝั่งน้ำเมืองซานฟรานซิสโก

“ทั้งหมดที่ฉันได้ก็ห้าสิบ” เข่าบ่น “แล้วฉันก็จะไม่ทำงานนี้มากกว่าพันหนึ่ง เงินสด”

มือของเขาพันไว้ด้วยผ้าเช็ดหน้าเปื้อนเลือด และขาทางเกง
ข้างขวาก็ขาดเป็นทางจากเข่าถึงข้อเท้า

“ไอ้หนักเลงอีกคนได้เท่าไร” คนดูแลโรงเหล้าถาม

“ร้อยหนึ่ง” เป็นคำตอบ “ไม่รับน้อยกว่านั้นแม้แต่ซูเตียว สาบาน
ไว้”

“นั่นรวมกันได้ร้อยกับห้าสิบ” คนดูแลโรงเหล้าคำนวณ “แล้วมัน
ก็คุ้มค่า หรือไม่ฉันก็เป็นไอ้โง่”

โจรสลัดพาตัวปลดผ้าที่พันอยู่แล้วมองดูมือซึ่งมีรอยแผลของ
ตัวเอง “ถ้าฉันไม่เป็นโรคพิษสุนัขบ้า—”

“นายจะเป็น เพราะนายเกิดมาเพื่อถูกแขวนคอ” ผู้ดูแลโรงเหล้า
หัวเราะ “มานี่ ช่วยฉันก่อนที่นายจะหนี” เขาเสริม

จุนงง ทุกข์ทรมานกับความเจ็บปวดแสนสาหัสที่คอและลิ้น พร้อม
กับชีวิตที่ถูกควบคุมโดยเขา บั๊คพยายามเผชิญหน้ากับผู้ทรมานมัน แต่
มันก็ถูกโยนลงกับพื้นแล้วสลักซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนพวกเขาเลื่อยปลอกคอ
ทองเหลืองหนักๆ ออกจากคอของมันได้สำเร็จ จากนั้นเชือกก็ถูกปลดออก
และมันก็ถูกเหวี่ยงเข้าไปในลังที่เหมือนกรงขัง

มันนอนอยู่ที่นั่นตลอดคืนอันเหนียวอ่อน รักษาความโกรธเกรี้ยว
และความภาคภูมิใจที่ได้รับบาดเจ็บ มันไม่เข้าใจว่าทั้งหมดหมายความว่า
อะไร พวกเขาต้องการอะไรจากมัน ผู้ชายแปลกๆ เหล่านี้ ทำไมพวกเขา
จึงกักขังมันไว้ในกรงแคบๆ มันไม่รู้ว่าจะทำไม แต่รู้สึกว่าเป็นทุกข์กับความ
รู้สึกคลุมเครือของความหายนะที่กำลังมาถึง หลายครั้งในระหว่างเวลา
กลางคืน มันลุกขึ้นยืนตอนที่ประตูเฟิงเปิดพร้อมเสียงเอี้ยดอัด คาดหวัง
ว่าจะได้เห็นท่านผู้พิพากษา หรืออย่างน้อยก็พวกเด็กหนุ่ม แต่แต่ละครั้ง
เป็นใบหน่อวอบอุมของคนดูแลโรงเหล้าที่จ้องมองเข้ามาที่มันด้วยแสง

ชีวิตเขียวของเทียนไข และแต่ละครั้งเสียงเห่าอย่างเบิกบานที่สั่นสะเทือน
อยู่ในลำคอของบี๊คต้องบิดเบี้ยวกลายเป็นเสียงคำรามอย่างดุร้าย

แต่คนดูแลโรงเหล็กก็ปล่อยมันไว้ตามลำพัง และในตอนเช้าผู้ชาย
สี่คนก็เข้ามาและยกถังไป บี๊คเข้าใจว่ามีผู้ทรมานมากขึ้น ในเมื่อพวกเขา
เป็นสิ่งมีชีวิตที่ดุชั่วร้าย สกปรกมอมแมม และหยาบคาย และมันก็จู้จี้
และแสดงความโกรธแค้นใส่คนพวกนั้นผ่านลูกกรงล่ง พวกเขาเพียงแต่
หัวเราะและกระทุ้งไม้ใส่มัน ซึ่งมันก็จู้จี้ด้วยฟันที่ทนที่ จนกระทั่งตระหนัก
ว่านั่นคือสิ่งที่พวกเขาต้องการ ด้วยเหตุนี้มันจึงนอนลงด้วยอารมณ์
บูดบึ้งและปล่อยให้หลังถูกยกเข้าไปไว้ในเกวียน จากนั้นตัวมันและถังซึ่ง
มันถูกกักขังอยู่ก็เริ่มการเดินทางผ่านหลายมือ เสมียนในสำนักงานรถ
ด่วนทำหน้าที่ควบคุมดูแลมัน มันถูกขนใส่เกวียนอีกคัน เป็นรถบรรทุก
ที่ขนมันไปพร้อมๆ กับกล่องและสิ่งของหลายประเภท บนเรือข้ามฟาก
ขับเครื่องด้วยไอน้ำ มันถูกย้ายออกจากเรือข้ามฟากเข้าไปในสถานีรถไฟ
ขนาดใหญ่ และท้ายที่สุดมันถูกวางลงในรถด่วนขบวนหนึ่ง

เป็นเวลาสองวันสองคืนที่รถด่วนขบวนนี้ลากไปตามทางของหัว
รถจักรที่ส่งเสียงกรีดร้อง และสองวันสองคืนที่บี๊คไม่ได้กินอาหารหรือ
ดื่มน้ำ ในความโกรธเกรี้ยวของมัน มันรับมือกับการรุกรานครั้งแรกของ
พวกส่งเอกสารด่วนด้วยการคำราม และพวกเขาก็ตอบโต้ด้วยการเหย้าเหย
มัน ตอนที่มันโถมตัวเข้าสู่ลูกกรง สันเทาและน้ำลายฟุ้งปาก พวกเขา
หัวเราะเยาะและพูดเหน็บแนมมัน พวกเขาคำรามและเห่าเหมือนสุนัข
น่ารังเกียจ ทั้งส่งเสียงร้องแบบแมวและกระพือแขนและส่งเสียงขั่น มันรู้
ว่าทั้งหมดนั้นโง่เง่าสิ้นดี แต่ด้วยเหตุนี้มันจึงยิ่งทำร้ายความภาคภูมิใจของ
มันยิ่งขึ้น และความโกรธของมันก็เพิ่มขึ้นและเพิ่มขึ้น มันไม่สนใจความ
หิวมากนัก แต่การขาดน้ำทำให้มันทุกข์ทรมานอย่างหนัก ทั้งยังกระพือ

ความเดือดดาลของมันเป็นถึงระดับสูง ยิ่งกว่านั้นความเครียดและประสาทที่ไว ความทารุณเหี้ยมมันเข้าหาอาการไข้ซึ่งหล่อเลี้ยงด้วยการอักเสบของคอและลิ้นที่แห้งผากและบวมเป่ง

มันพอใจอยู่เรื่องหนึ่ง คือเชือกหลุดออกพันคอมันไปแล้ว นั่นให้ความเป็นต่อที่ไม่ยุติธรรมแก่พวกเขา แต่เวลานี้เมื่อมันพ้นจากคอไป มันจะแสดงให้เห็นพวกเขาเห็น พวกเขาจะไม่มีวันเอาเชือกอีกเส้นมาผูกรอบคอ มันได้อีก กับเรื่องนั้นมันตัดสินใจได้ แต่สองวันกับสองคืนมาแล้วที่มันไม่ได้กินหรือดื่มอะไร และระหว่างสองวันกับสองคืนของความทรมานนั้น มันสั่งสมความโกรธแค้นซึ่งเป็นलगบอกเหตุร้ายต่อใครก็ตามที่ทำผิดต่อมันแต่แรก ตาของมันเปลี่ยนเป็นสีแดงกำ และมันก็เปลี่ยนไปเป็นปีศาจที่โกรธ รุนแรง มันเปลี่ยนแปลงเสียจนตัวท่านผู้พิพากษาเองก็อาจจะจำมันไม่ได้ และพนักงานส่งเอกสารด่วนก็หายใจโล่งอกตอนที่พวกเขารีบพามันลงจากรถไฟที่ซีแอตเติล

ผู้ชายสี่คนหลังจากเกวียนเข้าไปในสนามเล็กๆ ด้านหลังล้อมรอบด้วยกำแพงสูงอย่างระมัดระวัง ผู้ชายตัวอ้วนพร้อมกับเสื้อสเวตเตอร์สีแดง ซึ่งคอเสื้อห้อยย้อยลงมามาก เขาออกมาภายนอกแล้วเซ็นหนังสือให้คนขับ บัณฑิตการณืว่านั่นคือผู้ชายคนนั้น คนที่จะมาทรมานมันคนต่อไป และมันก็โถมตัวเองเข้าไปใส่ลูกกรงอย่างดุร้าย ผู้ชายคนนั้นส่ายยัมและนำเอาขวานด้ามเล็กๆ กับไม้พลองมาด้วย

“คุณจะไม่เอามันออกมาตอนนี้ใช่ไหม” คนขับรถถาม

“แน่นอน” ผู้ชายตอบ แหย่ขวานด้ามเล็กเข้าไปในลังเพื่อใช้จัดเปิด

ผู้ชายสี่คนที่ขนมันเข้ามาพากันแตกกระเจิง รีบหาดำแหน่งที่ปลอดภัยบนกำแพง และพวกเขาเตรียมพร้อมที่จะดูการแสดง

บ๊อคพุ่งเข้าหาไม้ที่แตกออก ผิงเขี้ยวลงที่นั่น สะบัดไปมาและต่อสู้กับมัน เวลาที่ขวานตกลงภายนอกมันจะอยู่ภายใน มันเห่าและคำราม กระวนกระวายอย่างรุนแรงที่จะออกไปข้างนอก ขณะที่ชายในเสื้อสเวตเตอร์สีแดงตั้งใจที่จะเอามันออกมาอย่างใจเย็น

“คราวนี้ แก ไอ้ปีศาจตาแดง” เขาบอกตอนที่เขาสรางช่องให้เปิดกว้างพอที่ร่างของบ๊อคจะผ่านออกมา ในเวลาเดียวกันเขาทิ้งขวานด้ามเล็กลง แล้วย้ายไม้พลองมาที่มือขวา

และบ๊อคก็เป็นปีศาจตาแดงอย่างแท้จริงตอนที่มันเตรียมตัวพร้อมที่จะกระโดด ขนตั้งชัน น้ำลายฟูมปาก ความบ้าคลั่งจุดประกายอยู่ในดวงตาแดงกำของมัน มันพุ่งเข้าหาชายคนนั้นพร้อมกับน้ำหนักร้อยสี่สิบปอนด์ของความโกรธเกรี้ยว เสริมด้วยความรู้สึกรุนแรงที่เก็บกดไว้ สองวันกับสองคืน กลางอากาศ ตอนที่กรามของมันกำลังจะไปถึงผู้ชายคนนั้น มันถูกตีสอย่างแรง ซึ่งตีสร่างของมันไว้ และฟันทั้งหมดขบกันดังก็กอย่างเจ็บปวด มันหมุนตัว หลังและสี่ข้างกระแทกพื้นดิน มันไม่เคยถูกตีด้วยไม้พลองมาก่อนเลยในชีวิตและไม่เข้าใจอีกด้วย ด้วยเสียงคำรามซึ่งเป็นการเห่า ส่วนหนึ่งเหมือนกับเสียงกรีดร้องมากกว่า มันลุกขึ้นยืนอีกครั้งแล้วพุ่งตัวไปในอากาศ เป็นอีกครั้งที่ถูกฟาด และมันก็ถูกบดขยี้ลงกับพื้น คราวนี้มันตระหนักรู้ว่าเป็นไม้พลอง แต่ความบ้าคลั่งของมันไม่รู้จักความระมัดระวัง มันกระโจนเข้าหาสิบสองครั้ง และสิบสองครั้งเช่นกันที่ถูกไม้พลองหยุดยั้งการจู่โจมนั้น และฟาดใส่อย่างรุนแรงจนต้องยอมแพ้

หลังจากการฟาดที่รุนแรงเป็นพิเศษมันจึงยอมสงบ มีนงงเกินกว่าจะจู่โจม มันโซซัดโซเซไปรอบๆ เลือดหลังไหลออกมาจากจมูก ปากและหู ขนอันสวยงามของมันถูกพันและแถมเป็นจุดๆ ด้วยน้ำลายปนเลือด จากนั้นผู้ชายคนนั้นก็เดินเข้ามาแล้วจงใจฟาดที่จมูกของมันอย่างน่ากลัว

ความเจ็บปวดทั้งหมดที่มันทนรับมาล้วนไม่มีความหมายอะไรเลย เมื่อเทียบกับความเจ็บปวดแสนสาหัสนี้ มันทุ่มตัวเข้าหาผู้ชายคนนั้นอีกครั้ง พร้อมกับเสียงคำรามดุร้ายที่เกือบเหมือนราชสีห์ แต่ผู้ชายเปลี่ยนไม่จากมือขวาเป็นมือซ้าย ฟาดเข้าที่กรามส่วนล่างอย่างใจเย็น ในเวลาเดียวกันก็บิดลงล่างและค่อนไปด้านหลัง บัคหมุนเป็นวงอย่างสมบูรณ์ในอากาศกับอีกครึ่งรอบ จากนั้นก็กระแทกลงกับพื้นโดยเอาหัวและหน้าอกลง

เป็นการพุ่งเข้าใส่ครั้งสุดท้าย ผู้ชายตืออย่างเฉลียวจนลาด เป็นการฟาดที่เขาตั้งใจยังไว้นาน บัคทรุดตัวและล้มลง มันถูกทุบตีจนหมดสติอย่างสิ้นเชิง

“ข้าว่าเขาไม่ธรรมดาเลยเรื่องฝึกสุนัขนี่” หนึ่งในบรรดาผู้ชายบนกำแพงร้องอย่างกระตือรือร้น

“ข้าฝึกมัดดีกว่า วันไหนก็ได้ กับสองครึ่งในวันอาทิตย์” เป็นคำตอบของคนขับรถขณะปั่นขึ้นเกวียนและเริ่มกระตุ้นม้าให้ออกเดิน

สติของบ๊ิกกลับคืนมา แต่ไม่ใช่พละกำลัง มันนอนอยู่ตรงที่ที่ล้มลง แล้วเฝ้ามองผู้ชายในเสื้อสเวตเตอร์สีแดงจากตรงนั้น

“รับไว้ในนามของบ๊ิก” ผู้ชายรำพึง คัดลอกมาจากจดหมายของผู้ดูแลโรงเหล้า ซึ่งส่งมอบลงและของที่บรรจุอยู่ภายใน “เออละ บ๊ิก หนูน้อยของฉัน” เขาว่าต่อด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “เรามีความขัดแย้งกันนิดหน่อย และสิ่งที่ดีที่สุดที่เราทำได้คือปล่อยมันไปอย่างนั้น นายได้เรียนรู้ที่ทางของนาย และฉันรู้ที่ทางของฉัน เป็นสุนัขที่ดีแล้วทุกสิ่งทุกอย่างจะเป็นไปด้วยดี ถ้าเป็นสุนัขเลยๆ ฉันไม่เอานายไว้นะจ้ะ เข้าใจไหม”

ขณะที่พูดเขาตบหัว ซึ่งเขาทุบตีอย่างไร้ความปราณีอย่างไม่วางเกรง และแม้ว่าชนของบ๊ิกจะลุกชันแบบไม่ตั้งใจกับสัมผัสจากมือนั้น มันยอมทนโดยไม่คัดค้าน ตอนที่ผู้ชายเอาน้ำมาให้ มันดื่มอย่างกระหาย และในภายหลังก็กลืนกินเนื้อดิบที่มีให้เหลือเพื่อ ทิละชั้นๆ จากมือของผู้ชายคนนั้น

มันถูกทุบตี (มันรู้) แต่ก็ไม่ได้แตกสลาย มันรู้ว่าในที่สุดก็ไม่มีวันเอาชนะผู้ชายที่มีไม้พลองได้ มันเรียนรู้บทเรียน และในชีวิตหลังความตายของมันทั้งหมดมันจะไม่มีวันลืม ไม้พลองนั้นเป็นสิ่งซึ่งแสดงให้เห็นความจริง เป็นบทนำของการปกครองด้วยกฎดั้งเดิม และมันก็พบกับบทนำนั้นครึ่งทาง ความจริงของชีวิตมาในรูปแบบที่โหดร้ายยิ่งขึ้น และขณะที่มันเผชิญหน้ากับแ่งมุนนั้นแบบไม่หวาดหวั่น เผชิญกับมันด้วยความเจ้าเล่ห์ แฝงเร้นทั้งหมดของธรรมชาติของมันที่ถูกปลุกขึ้นมา เมื่อวันเวลาผ่านไป สุนัขตัวอื่นก็มาในลังและถูกล่ามด้วยเชือก บางตัวว่านอนสอนง่าย และบางตัวมาด้วยอารมณ์รุนแรงและแผดเสียงคำรามอย่างที่มีมันมาที่นี่ และ

มันเฝ้าดูทุกตัวผ่านเข้ามา ภายใต้การควบคุมของผู้ชายในเสื้อเวดเตอร์สีแดง ครึ่งแล้วครึ่งเล่าขณะที่มันมองการแสดงอันโหดเหี้ยมแต่ละครั้ง บทเรียนนั้นตอกตรึงกับบ๊อค ผู้ชายกับไม้พลองคือผู้ออกกฎ เป็นนายให้เชื่อฟัง แม้ไม่จำเป็นต้องประนีประนอมด้วยก็ตาม ในเรื่องหลังนี้บ๊อคไม่เคยทำผิด แม้มันจะเคยเห็นสุนัขที่เคยถูกทุบตีประจบเอาใจผู้ชายคนนั้น สายหางไปมาและเลียมือของเขา เขาเห็นสุนัขตัวหนึ่งที่ไม่ยอมประนีประนอมหรือเชื่อฟังถูกฆ่าตายในการต่อสู้เพื่อเป็นนาย

บางครั้งมีคนมาหาชายผู้สวมเสื้อเวดเตอร์สีแดง เป็นคนแปลกหน้า ผู้พูดคุยอย่างตื่นเต้น โน้มน้าวใจ และในทุกรูปแบบ และในเวลาอย่างนั้นเงินก็จะผ่านมือระหว่างกันและกัน คนแปลกหน้าพาเอาสุนัขตัวหนึ่งหรือมากกว่าไปด้วย บ๊อคสงสัยว่าพวกเขาไปไหนกัน ในเมื่อไม่กลับมาอีกเลย แต่ความหวาดกลัวต่ออนาคตเป็นเรื่องรุนแรงสำหรับมัน และมันก็คิดว่าแต่ละครั้งมันไม่ได้เป็นตัวที่ถูกเลือก

แต่เวลาของมันก็มาถึงในท้ายที่สุด ในรูปแบบของผู้ชายตัวเล็ก ๆ เขียวอ่อน ผู้พ่นภาษาอังกฤษแบบไม่ถูกต้อง กับคำอุทานแปลกประหลาดหลายคำซึ่งบ๊อคไม่เข้าใจ

“เฮ้ย แม่ง” เขาร้องขึ้นตอนที่สายตาสบกับบ๊อค “นั่นมันสุนัขบูลลี่นี่ เอ๋ ไช้ไหม เท่ไหม”

“สามร้อย แล้วราคาเท่านั้นก็ถือว่าเป็นของขวัญ” เป็นคำตอบทันทีที่ทันควันจากชายเสื้อเวดเตอร์แดง “แล้วดูเหมือนจะเป็นเงินของรัฐบาล นายไม่มีอะไรให้มัน เอ๋ จริงไหมเพอร์โรลด์”

เพอร์โรลด์ยิ้มยิ่ฟัน เมื่อพิจารณาราคาของสุนัขที่พุ่งสูงเสียดฟ้าด้วยความต้องการแบบที่ไม่เคยมีมาก่อน มันจึงไม่ใช่จำนวนเงินที่ไม่ยุติธรรมสำหรับสัตว์เลี้ยงขนดีเยี่ยมนี้ รัฐบาลแคนาดาจะไม่ใช่ผู้สูญเสียคนที่ถูกส่งมาก็ไม่ได้เดินทางช้ากว่าเช่นกัน เพอร์โรลด์รู้จักสุนัข และเวลา

ที่เขา มองดูบ๊อคเขารู้ว่ามันเป็นหนึ่งในพัน—“หนึ่งในหมื่น” เขาตั้งข้อสังเกตในใจ

บ๊อคเห็นเงินเปลี่ยนมือระหว่างพวกเขา และไม่แปลกใจตอนที่เคิร์ลลีย์ สุนัขพันธุ์นิวฟันแลนด์อาร์มด์กับบ๊อคถูกผู้ชายตัวเล็ก ๆ เหี่ยวแห้งจูงจากไป นั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่มันเห็นผู้ชายในเสื้อสเวตเตอร์สีแดง และขณะที่เคิร์ลลีย์กับมันมองดูซีแอตเติลค่อย ๆ ถอยห่างออกไปจากกราบเรื่อนาร์วาล เป็นครั้งสุดท้ายที่มันเห็นเซาท์แลนด์อันอบอุ่น เพอร์โรลด์พาเคิร์ลลีย์กับบ๊อคลงข้างล่าง แล้วส่งต่อให้ยักษ์หน้าดำชื่อฟรอนซ์ว็ส เพอร์โรลด์เป็นคนฝรั่งเศส-แคนาเดียน และมีผิวดำ แต่ฟรอนซ์ว็สเป็นลูกครึ่งฝรั่งเศส-แคนาเดียน และดำกว่าเป็นสองเท่า พวกเขาเป็นผู้ชายประเภทใหม่สำหรับบ๊อค (ซึ่งชะตากรรมกำหนดให้มันได้เห็นอีกมากมาย) และในขณะที่มันไม่ได้มีความรักใคร่ต่อพวกเขา แต่มันพัฒนาความเคารพนับถืออย่างจริงจัง มันเรียนรู้อย่างรวดเร็วว่าเพอร์โรลด์กับฟรอนซ์ว็สเป็นคนที่ยุติธรรมสงบเยือกเย็น และไม่ล่าเอียงในการให้ความเป็นธรรม อีกทั้งยังฉลาดในวิถีทางของสุนัขเกินกว่าจะถูกสุนัขหลอก

ในชั้นระหว่างชั้นดาดฟ้าของเรื่อนาร์วาล บ๊อคกับเคิร์ลลีย์เข้าร่วมกับสุนัขตัวอื่นอีกสองตัว ตัวหนึ่งมีขนาดใหญ่ สีขาวเหมือนหิมะ จากสปีตส์เบอร์เกน ผู้ถูกกักตุนล่าปลาวาฬพามา ภายหลังได้เข้าร่วมกับคณะสำรวจทางธรณีวิทยาไปยังเขตบาร์เรนส์ มันเป็นมิตรในแบบไม่ค่อยน่าไว้วางใจ มันยิ้มใส่หน้าคน ๆ หนึ่ง ในขณะที่ครุ่นคิดเล่ห์เหลี่ยมอะไรบางอย่างลับ ๆ ตัวอย่างเช่นตอนที่มันขโมยอาหารของบ๊อคในอาหารมื้อแรก ขณะที่บ๊อคกระโดดเข้าไปลงโทษมัน เสียงฟาดของแส้ของฟรอนซ์ว็สกรีดก้องไปในอากาศ ไปถึงผู้ก่อเหตุก่อน และไม่มีอะไรคงเหลืออยู่สำหรับบ๊อคนอกจากเอากะดุกกลับคืนมา มันตกลงใจว่านั่นคือความยุติธรรมของฟรอนซ์ว็ส และนั่นคือจุดเริ่มต้นการพุ่งขึ้นสูงของสุนัขพันธุ์ผสมในการประมาณของบ๊อค

สุนัขอีกตัวไม่มีการพัฒนาใดๆ และไม่ได้รับอะไรอีกด้วย มันไม่พยายามขโมยจากผู้มาใหม่อีกเลย มันเป็นผู้ที่หมองหม่น มีอารมณ์ร้าย และแสดงให้เห็นชัดเจนว่าทั้งหมดที่มันต้องการก็คือไม่ต้องการให้ใครมาวุ่นวายด้วย และยิ่งกว่านั้นความยุ่งยากจะเกิดขึ้นถ้าไม่ปล่อยมันไว้ตามลำพัง “เดฟ” มันถูกเรียกว่าอย่างนั้น และมันกินกับนอน หรือไม่ก็หาในระหว่างเวลานั้น อีกทั้งไม่ให้ความสนใจกับอะไรทั้งสิ้น ไม่แม้แต่เวลาที่เรื่อนาร์วาลข้ามอ่าวควีน ชาร์ลอตต์ แล้วกลิ้งและเหวี่ยงและกระโดดราวกับถูกผีสิง ตอนที่บ๊ิกกับเคิร์ลลีย์เริ่มต้นเดิน ดูร้ายกริ่งๆ กลางๆ ด้วยความหวาดกลัว มันยกหัวขึ้นเหมือนรำคาญ แล้วชำเลื่องมองพวกบ๊ิกแบบไม่ใส่ใจ มันหาว แล้วกลับไปหลับอีก

วันคืนที่เรือกระเพื่อมไปกับการหมุนไม่หยุดหย่อนของใบพัด และแม้ว่าวันหนึ่งๆ ก็เหมือนกับวันอื่น สำหรับบ๊ิกแล้วเห็นได้ชัดว่าอากาศเย็นลงเรื่อยๆ อย่างสม่ำเสมอ ในที่สุดเช้าวันหนึ่งใบพัดเรือเจียบลง และบรรยากาศของความตื่นเต้นแผ่กระจายไปทั่วเรื่อนาร์วาล มันสัมผัสได้เช่นเดียวกับสุนัขตัวอื่นๆ และรู้ว่าความเปลี่ยนแปลงใกล้เข้ามา พร่องชั่วสัปดาห์เชือกพวกมันไว้ แล้วพาพวกมันไปที่กราบเรือ ก้าวแรกบนพื้นผิวเยียบเย็น ขาของบ๊ิกจมลงไปในอะไรบางอย่างเหลวๆ และๆ สีขาวเหมือนโคลนมาก มันกระโดดกลับพร้อมกับพ่นลมออกมาทางจมูกอย่างแรง วัตถุสีขาวๆ นี้ตกผ่านอากาศลงมามากขึ้น มันสะบัดตัว แต่สิ่งนั้นก็ตกลงบนตัวมันมากขึ้น มันสูดจมูกฟุดฟิดที่สิ่งนั้นอย่างสงสัย จากนั้นก็เลียบางส่วนบนลิ้น มันกัดราวกับเป็นไฟ และชั่วอึดใจเดียวสิ่งนั้นก็หายไป นี่ทำให้มันงุนงง มันลองอีกครั้ง ด้วยผลอย่างเดียวกัน พวกคนที่เห็นพากันหัวเราะเสียงดัง และมันรู้สึกอับอาย ไม่รู้ว่าทำไม ในเมื่อเป็นหิมะแรกของมัน

2

กฎของไม้พลองและเขี้ยว

วันแรกของบ๊อบบิชอบชายหาดตึกเยี่ยเหมือนฝันร้าย ทุกชั่วโมงเต็มไปด้วยความตื่นตะลึงและแปลกใจ มันถูกกระชากมาจากศูนย์กลางของอารยธรรมอย่างกะทันหัน แล้วเหวี่ยงเข้าไปในศูนย์กลางของความป่าเถื่อนดึกดำบรรพ์ นี่ไม่ใช่ชีวิตเกียจคร้านและอบอุ่นด้วยแสงอาทิตย์ ไม่มีอะไรให้ทำนอกจากเดินเตร่และเปื้อนหนาย ที่นี่ไม่มีทั้งความสงบหรือการพักผ่อนหรือชั่วขณะของความปลอดภัย ทั้งหมดคือความสับสนอลหม่านและการทำงาน และทุกชั่วขณะชีวิต ทั้งแขนขาจะอยู่ในอันตราย จึงมีความจำเป็นอย่างเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องตื่นตัวอยู่เสมอ ในเมื่อสุนัขและมนุษย์เหล่านี้ไม่ใช่แค่สุนัขและคนเมือง พวกเขาป่าเถื่อน พวกเขาทั้งหมดไม่รู้จักรกฏหมาย นอกจากกฎของไม้พลองและเขี้ยว

มันไม่เคยเห็นสุนัขต่อสู้กันเหมือนสิ่งมีชีวิตคล้ายสุนัขป่าเหล่านี้ต่อสู้กัน และประสบการณ์แรกสอนบทเรียนที่ลืมไม่ได้แก่มัน เป็นความ

จริง แต่มันเป็นประสบการณ์ของสุนัขตัวอื่น ไม่เช่นนั้นมันคงจะไม่มีชีวิตอยู่เพื่อได้ประโยชน์จากมัน เคิร์ลลีย์เป็นเหยื่อ หล่อนถูกขังไว้ใกล้ๆ โถงดงเก็บไม้ หล่อนพยายามสร้างความเป็นมิตรกับสุนัขฮัสกี้ตัวใหญ่ขนาดเท่าสุนัขป่าที่โตเต็มที่ แม้จะไม่ใหญ่เท่าครึ่งหนึ่งของหล่อนก็ตาม ไม่มีการเตือนล่วงหน้าใดๆ นอกจากการกระโจนเข้าหาราวคลิปปันโลหะสว่างวาบ การกระโจนออกห่างก็รวดเร็วพอกัน และใบหน้าที่ของเคิร์ลลีย์ก็ถูกฉีกขาดออกจากตาถึงกราม

มันเป็นลักษณะการต่อสู้ของสุนัขป่า จูโจมแล้วกระโดดออกไป แต่มันมีอะไรมากกว่านั้น ฮัสกี้สามสิบหรือสี่สิบตัววิ่งไปที่จุดนั้น แล้วเข้าล้อมรอบคู่ต่อสู้ด้วยความเจียบเจียบ บัคไม่เข้าใจเจตนาเจียบๆ นั้น หรือแม้แต่ท่าทางกระตือรือร้นที่พวกมันเลียขากรรไกรของตัวเอง เคิร์ลลีย์พุ่งเข้าใส่ฝ่ายตรงข้าม อีกฝ่ายจูโจมอีกครั้งแล้วกระโดดไปข้างๆ มันต้านการโจมตีของเคิร์ลลีย์ด้วยหน้าอกของมัน ในรูปแบบเฉพาะที่ทำให้หล่อนล้มกลิ้ง หล่อนลุกขึ้นไม่ได้อีก นี่คือนิสัยที่ฮัสกี้ซึ่งมาดูแลเหตุการณ์รอคอย มันเคลื่อนเข้าไปหาหล่อน คำรามและเห่าหอน และหล่อนก็ถูกฝัง กรีดร้องด้วยความเจ็บปวดภายใต้ร่างกายที่มีขนแข็งๆ

มันรวดเร็วและคาดไม่ถึงเสียจนบ๊ิดตกใจและสับสน มันเห็นสปิตส์แลบลันส์เลือดหมูของมันออกมาในลักษณะที่มันทำเวลาหัวเราะ และเห็นฟรอนซ์แวงซ์วาน กระโดดเข้าไปในความซุกซ่อนรุ่มนวลของสุนัข ผู้ชายสามคนพร้อมไม้พลองกำลังช่วยเขาแยกสุนัขเหล่านั้น ใช้เวลาไม่นาน สองนาทินับแต่ตอนที่เคิร์ลลีย์ล้มลง ผู้โจมตีหล่อนตัวสุดท้ายก็ถูกพาตัวออกไป แต่หล่อนยังคงนอนอยู่ที่นั่นอย่างอ่อนปวกเปียกและปราศจากลมหายใจในหิมะเปราะเปื้อนเลือดและถูกเหยียบย่ำ หล่อนถูกฉีกแทบเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย คนผิวดำเลือดผสมยืนอยู่ข้างๆ หล่อน และสบตอย่างน่าขนลุกขนพอง ฉากนั้นมักย้อนกลับมาหาบ๊ิดเพื่อรบกวน